

[Elisabeth Bruun Olesen]

ligestillingskonsulenterne. Det tager selvfølgelig tid at sætte sig ind i arbejdet, netop fordi det er et arbejde, man selv skal dyrke op – og taberne bliver de svageste kvinder.

Der er derfor brug for flere løsningsmuligheder på området. Dels er der brug for flere ligestillingskonsulenter, og så er der altså også brug for, at de får en bedre løn, ud over de 12.000 kr., som de fik ved sidste overenskomst.

SFs forslag løser det første problem, nemlig at der er brug for flere ligestillingskonsulenter, og det støtter vi helhjertet. Vi mener, at ligestillingskonsulenterne skal bruges ikke blot til at få kvinderne ind i de utraditionelle fag, dvs. mandefagene – det skal de også – men ud over det skal de selvfølgelig bruges til at vejlede og sætte også lidt ældre kvinder i gang med kurser, med nogle nye ting, og de skal opdyrke en masse nye ting, som kan få kvinder i gang på alle områder.

For hvad der er arbejde i, er jo altså en politisk beslutning. Det er f.eks. en politisk beslutning, at der ikke skal ansættes flere inden for det offentlige.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg mener, det er et rigtigt og vigtigt anliggende, SF peger på i det beslutningsforslag, vi behandler nu. Som det er nævnt tidligere, har kvinder ofte valgt den offentlige sektor, som ikke skal vokse mere, men er oftest gået uden om den private sektor, som nu vokser. Her er det helt oplagt meget vigtigt, at kvinder bliver tilskyndet og opmuntret til at søge en uddannelse, så de får beskæftigelse i den private sektor. Dertil kommer jo, at det varer mange år, før ganske store dele af kvinderne i den offentlige sektor bliver pensioneret, så der yderligere går adskillige år, før der for alvor skal ny arbejdskraft ind i disse stillinger.

Behovet for at gøre en indsats her er derfor til stede, og arbejdsmarkedets parter har også indset det. Arbejdsministeren nævnte, at man fra parternes side var i gang med forskellige informationskampagner for at oplyse og motivere.

Mit parti vil medvirke til velvillig behandling af dette forslag. Det er ikke sikkert, det lige skal gøres, som det er påpeget her, men anliggendet er rigtigt, og vi vil gerne gå ind i en seriøs drøftelse af emnet og få løst det problem, som forslaget peger på.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet har ingen medlemmer i finansudvalget, og derfor befinder jeg mig i den situation, at jeg, på trods af at jeg går imod forslaget, gerne vil sige tak for, at SF har givet folketinget mulighed for at drøfte denne sag, fremfor at det eventuelt var dukket op som et aktstykke i finansudvalget uden forudgående debat her i folketinget.

Fremskridtspartiet har den indstilling, at vi går 100 pct. ind for ligestilling. Det gælder løn, det gælder boligforhold, det gælder skattemæssige forhold, det gælder overalt. Men jeg må så også tilføje, at jeg ikke et øjeblik tror på, at ligestilling på nogen som helst måde fremmes ved, at man ansætter yderligere en lang række ligestillingskonsulenter. Det er forslag af den karakter, der måske vinder en vis genklang rundt om i nogle forsamlinger, når man står og kritiserer ligestillingsproblematikken og man så slår ud med arme og ben og siger: ja, men vi skal også have ansat nogle flere ligestillingskonsulenter. Det lyder sikkert smukt og pænt for nogle, men i realiteten hjælper det jo ikke et hak.

Vi kan ikke støtte SFs forslag. Vi betragter det som en unødvendig udgift, en ekstraudgift, som man nu oven i købet vil have udvidet. Ligestilling er som sagt godt, og det er sundt, og det skal man gøre alt for at fremme. Men man skal ikke gøre det ved at ansætte nogle flere ligestillingskonsulenter. Det er spild af penge og ressourcer.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal indledningsvis sige vedrørende hr. Dohrmanns tale, at nu er der mange former for spild af ressourcer. Og så skal jeg i øvrigt lade ligge, at hr. Dohrmann i hvert fald ikke læser nogle af de papirer, der bliver ham tilsendt herinde, for ellers ville han jo vide, at denne problematik er blevet langt vigtigere, end man tidligere troede, fordi den jo indgår i den kendsgerning, at kvinderne er blevet så vigtige i produktionslivet, at vi ikke kan løse vore problemer med hensyn til arbejdskraft i de kommende år, uden at vi sørger for, at kvinderne kommer ind de rigtige steder.

Når det er sagt, skal jeg for en gangs skyld sige tusind tak til samtlige partier med undtagelse af fremskridtspartiet og til arbejdsministeren; det er jeg meget glad for. Det sker jo sjældent, og man sidder og bliver lidt på